

Bàn tay gân guốc của người đàn bà góa bụa
ngủ tuần run run :

— Có người, có người, cháu ơi !

II

MÁ Sáu lâm râm cầu kinh dưới ngọn đèn dầu
vàng ệch. Bóng tối xuống nhanh quá, cơn mưa
vừa lại thì bầu trời đen kịt. Mùi nhang thơm tỏa
quyện khắp ngôi nhà trống trải.

Mỹ Dung mở hé cửa sổ. Tiếng mưa lộp bộp
nặng hơn. Đột nhiên lòng nàng mang mang, nàng
cất tiếng ca thầm thì trong miệng :

Đêm nay thu sang cùng heo may

Đêm nay sương lam mờ trong mây...

Nàng vốn là «cây» hát trông trường. Nàng
không biết nốt nhạc, song hát rất đúng, nàng chỉ
nghe qua vài lần là ca trơn tru. Nàng có làn hơi
dài, trong và ấm, đầu hát sai nhịp cũng mùi như
thường. «Con thuyền không bến» là một trong các
bài ca ruột của nàng. Bài ca này thật hợp, gần nhà.

nàng là giòng sông trắng với con «thuyền ai lờ lững
trôi xuôi giòng»...

Má Sáu nhòm người :

— Cháu... có tiếng xe hơi...

Mỹ Dung vẫn chưa nghe được tiếng gì lạ.
Nàng quay lại phía má Sáu, miệng hơi mỉm.

Má Sáu quờ quạng trên vách. Mỹ Dung hỏi :

— Có tim gì ?

Má Sáu vẫn bần rợn mọi cách khó hiểu.

— Cái áo toi mưa.

Mấy năm trước, một quân nhân lái xe díp qua
bị nỡ lộp và cạn nước rẽ vào nhà. Má Sáu cung
phụng tử tế. Ra đi, ông ta quên cái áo toi mưa
nhà binh cũ mềm. Má gọi cất một chỗ, chờ ông ta
quay lại để hoàn trả. Ông ta đi luôn. Cái áo toi trở
thành vật sở hữu của má Sáu. Má chưa hề mặc vì
nó rộng thùng thình. má lại có ra mưa bao giờ
đâu. Về phần Mỹ Dung, nàng chưa hề gỡ nó ra
cởi, chứ đừng nói mặc nữa. Má Sáu hỏi cái áo,
điều này có nghĩa là bà sắp đội mưa. Bệnh tê thấp
tối kỵ nước mưa, phải là công việc quan trọng lắm
bà mới khinh thường sức khỏe, và xông pha liều
lĩnh như vậy.

— Dạ, để cháu tìm.

Mỹ Dung đang lục lọi thì Má Sáu đã loay hoay

mở cửa ra sân. Gió lạnh tạt vù vù, ngọn đèn dầu nhấp nháy muốn tắt. Tiếng động cơ xe hơi bắt đầu rõ. Má Sáu tài thật. Xe hơi vừa từ đường cái rẽ vào lối đi nhỏ hẹp và khắp khênh dẫn qua cổng nhà. Phút này nó kêu xinh xịch ngoài cổng.

Mưa vẫn trút nước ào ào.

Hai luồng sáng được bật lên, chiếu xuyên vườn cây. Rồi tắt. Người trên xe vừa mở đèn pha. Trời tối thui, màn mưa dày đặc, tài-xế không dùng pha kê cũng lạ. Đường như tài-xế chỉ vận pha để quan sát địa thế.

Trong loáng mắt, xe hơi vào đến tận nhà. Khách là người quen, rất quen mới biết cách rút trượt cổng. Ngày cũng như đêm, cửa cổng không khóa. Vì ở giữa đồng không móng quanh, mọi ổ khóa đều vô ích. Chỉ có cái trượt nhỏ bằng gỗ, kéo nhẹ là nó chuồi sang bên.

Đứng bên Má Sáu, Mỹ Dung hỏi hộp khác thường. Xe hơi thuộc loại díp lùn, hai bên trống hốc, ngồi trong xe vẫn ướt như chuột lột. Tài-xế tắt máy. Một người nhảy xuống đất. Rồi người thứ hai. Rồi người thứ ba. Xe chở ít nhất ba người.

Ba người nhảy xuống đất song hai người lại núp sau xe. Một người duy nhất đặt chân lên thềm.

Hắn thọc tay túi quần, đứng hơi nghiêng như

đề thủ thế, giọng khàn khàn :

— Má hả ?

Má Sáu nghèn cổ :

— Ủ, má đây. Vào đây con.

Bóng đen dẫn một bước rồi dừng lại :

— Vâng, con là thằng Hiêm. ba Hiêm, Tại sao má biết con về ?

— Chính má cũng không hiểu tại sao.

— Có người đứng cạnh má. Ai đấy ?

— Con chưa nhìn thấy ư ? Con Dung à...

— Dung, Dung nào vậy kia... à con nhớ rồi.

Mỹ Dung. Trời, nhớ Mỹ Dung quá !

Ba Hiêm chõ miệng ra sân đầy mưa :

— Ô-kê, Mỹ Dung là em họ của tao, chúng mày có thể vào nhà tự do.

Má Sáu giang rộng cánh tay, ba Hiêm ôm ghi lấy mẹ. Bà muốn giữ con thật chặt và thật lâu. Ba Hiêm vội giăng ra vì một trong hai gã đàn ông vạm vỡ từ dưới sân mưa bùn lầy lội bước lên văng tục ồm ồm rồi nói :

— Thôi, tốp giùm cái trò tình cảm vụn đi mày...

Dưới ánh đèn dầu leo lét, gương mặt xanh mét của má Sáu bỗng đỏ bừng. Má không ưa những kẻ ăn nói xác xược. Gân mực thì đen, gân

dèn thì sáng, má bằng khuyên thẳng Hiếm, nó không nghe lời, bỏ đi hoang, nó lại kết bạn với bọn này chắc chắn hạnh kiểm nó bê bối hơn xưa. Má ngược đầu, mắt má hoàn toàn bị bóng đêm vĩnh viễn che phủ nhưng ai vẫn tưởng má nhìn thấy hai gã đàn ông cục súc đứng trước mặt.

Chúng trạc tuổi ba Hiếm. Vẻ mặt và dáng dấp hung bạo và dày dặn hơn. Một đứa mang theo ở thái dương. Vết sẹo dài từ cằm chạy thẳng lên chân tóc. Đứa kia mặc áo montagu đen, lộ cánh tay xăm long li quy phượng.

Ba Hiếm lớn giọng :

— Má tao... ề, chúng mày không có miệng hả ?

Tên xăm mình giả giọng con gái ôn ền :

— Chào má.

Ba Hiếm giới thiệu :

— Hai thằng này rất thân với con. Thằng Chín Thọ, và thằng Tư xăm-mình. Chúng nó chỉ ngủ nhờ một đêm, rồi sáng mai đi.

Má Sáu đáp :

— Đề má sai con Dung dọn chỗ.

Ba Hiếm gạt đi :

— Khỏi cần. Tụi con tự dọn lấy cũng được.

Nhà sau có khóa cửa không má ?

— Không. Nhưng con nằm ở đó sao được.

Không có giường chiếu gì cả. Gian bên còn trống..

— Mặc kệ tụi con. Nằm đất càng mát. Con nằm đất hai năm liền, giờ đây nằm giường đấm ra ngứa ngáy..

Chín Thọ trợn mắt :

— Hiếm ơi, mày phát ngôn hơi nhiều...

Ba Hiếm ngậm miệng, chỉ chỉ bối rối. Hắn tự biết lỡ lời. Hắn cố khám phá một phản ứng lạ trên dung mạo của má Sáu song không thấy gì. Có lẽ má không nghe. Hoặc má có tài che giấu cảm xúc cũng không biết chừng.

Mỹ Dung toan bước theo ba người đàn ông ra nhà sau thì Chín Thọ đưa tay cản :

— Cảm ơn. Đi một mình được rồi.

Ngôi nhà của má Sáu được xây cất từ đầu thế kỷ, kèo cột toàn bằng gỗ tốt, cứng và bền như bê-tông. Nhà gồm 2 phần riêng biệt, nhà trước chia làm 3 gian, gian nào cũng rộng không thua phòng họp công sở, từ nha trước xuống nhà sau phải qua một hàng-hiền dài lợp ngói đàn hoàng. Giữa hai giầy nhà là những cây ăn trái xum xuê và những giàn mướp, bầu, chữu quả. Tuy nhà trước cách nhà sau vài chục mét, nó lại tạo ra cảm tưởng xa lắc xa lơ là vì đứng ở nơi này không thấy được nơi kia. do cây lá dày đặc che kín.

Bà già đàn ông kéo nhau xuống nhà sau từ nãy. Ngoài trời mưa đã ngớt hạt, Má Sáu nghe động tĩnh một lát rồi ra lệnh cho cô cháu gái :

— Cháu ra xe, coi có gì lạ báo cho có biết.

Mỹ Dung hành động nhanh như máy. Mới ra nòng đã vào liền. Nàng thở hồn hèn :

— Có ơ, họ đi xe cảnh sát...

— Đâu ngay giữa sân ?

— Họ đẩy vào góc, sau cây sấu riêng lớn nhất. Và phủ kín bằng vải dầu.

— Nó đi xe cảnh sát nhưng không phải là cảnh sát. Cháu có lật vải dầu ra coi không ?

— Có. Xe móp hết. Lại có lỗ đạn khắp nơi. Cả máu nữa. Máu đọng thành vũng. Thoạt đầu, cháu tưởng nước mưa. Chắc có người bị thương nặng.

— Hồi nãy cháu thấy đũa nào bị thương không ?

— Không.

— Im đi cháu. Thằng Ba sắp lên.

Mấy phút sau ba Hiếm lộ mặt, nhả hàm răng đen sì chất nicotin cười với Mỹ Dung :

— Nhà có xẻng không Dung ?

Mỹ Dung đáp :

— Có. Sau bếp.

Ba Hiếm quay gót. Mỹ Dung gọi giựt :

— Anh cần xẻng làm gì ?

Ba Hiếm gắt :

— Làm gì kệ cha tôi. Tôi chúa ghét những đứa tò mò.

— Em họ của anh, đâu phải là người lạ mà anh sợ.

— Tụi nó khó tính lắm.

— Em biết tính anh mà... Anh Ba... anh mắc kẹt hả, để em giúp cho.

Ba Hiếm khựng người :

— Đồ con gái bép sếp. Tụi nó nghe thấy thì mày chết nhăn răng.

Má Sáu kéo vạt áo bắt Mỹ Dung ngồi xuống bên. Nàng vội nín khe. Má Sáu hỏi con trai giọng âu yếm :

— Con đói không ? Má làm gà con ăn nhé ?

Chín Thọ vừa từ nhà sau đi tới. Hắn nghe được đề nghị thơm ngon của má Sáu. Hắn nuốt nước miếng ừng ực :

— Được má cho ăn cơm, lại là cơm gà nữa thì nhất rồi. Bọn tôi mệt thấy mồ... muốn đớp ngay rồi còn đi ngủ. Phải chờ lâu không má ?

— Độ nửa giờ thôi. Con Dung nấu nướng thật mau mà cũng thật giỏi. Má có con gà mái tơ béo lắm. Để má bảo nó làm. Cháu đi mua để bị cầm, má có chai rượu thuốc, cháu uống nhé.

Ba Hiếm nói :

— Thôi má. Rượu thuốc của má để giành má uống. Má đau tê thấp, má cần rượu thuốc, tụi con khỏe như vằm, và lại.., tụi con còn phải làm nhiều việc, say sưa bất tiện..

Chín Thọ cười ha hả :

— Con nít như mày không nên uống rượu là đúng. Còn tao.., tao phải nhậu.

Ba Hiếm luồn bàn tay vào trong áo :

— Mày nói lại nghe coi.

Chín Thọ vẫn giữ nguyên thái độ ngạo mạn cố hữu :

— Đám đá nhau để tranh hơn thua mới đáng mặt anh hào, chứ chơi súng với người tay không thì quá hèn.

— Được, tao không thêm dùng súng. Mày thủ thế đi.

Cuộc ẩu đả sắp diễn ra thì Tư xâm-minh quát lạnh lạnh :

— Tụi mày có chịu im đi không ? Hay là đợi tao giăng hòa ?

Té ra Tư xâm-minh là xếp lớn. Bộ mã hắn không lấy gì làm đồ sộ để Ba Hiếm và Chín Thọ phải khuất phục, tuy nhiên trông mắt lạnh như băng và những ngón tay vuông, sù sù của hắn cho

thấy hắn là kẻ chuyên giết chóc. Hắn đến bên Ba Hiếm giọng khô khan :

— Đưa cho tao.

Ba Hiếm lùi một bước :

— Vật bộ thân của tôi, anh phải cho tôi đeo luôn trong mình.

Tư xâm-minh chia bàn tay sát nhân ra :

— Mày chẳng lạ gì tinh tao. Tao chỉ nói một lời. Mày muốn húp cháo thì bảo.

Ba Hiếm riu riu rút khẩu súng giấu dưới nách, trao cho Tư xâm-minh. Tư chỉ Chín Thọ :

— Mày đào lỗ. Thăng Hiếm lòi ra và lấp đất.

Rồi nói với Mỹ Dung :

— Có em lo cơm rượu. Phải thật lẹ mới được. Bọn tôi sẽ đi ngủ sớm, không phiền nhiều bà và cô em thêm nữa đâu.

Tư xâm-minh ban lệnh đồng dục như ông tướng trước ba quân. Ba Hiếm và Chín Thọ tuân lệnh răm rắp mặc dầu vẻ mặt sa sầm, chứng tỏ sự bất đồng ý.

Chờ ba gã đàn ông túa ra vườn mà Sáu mới ra hiệu cho Mỹ Dung lại gần :

— 4 dừa, không phải 3. Chắc chúng nó đào huyết chôn dừa bị thương nặng vừa chết.

— Anh Ba có cháu trong đảng cướp cô ơi.

— Có biết.

— Anh Ba là tên cướp nhà băng huyết sáo miêng.

— Tại sao cháu biết ?

— Cháu vừa nghe xong. Đây nè... Anh Ba đang huyết bài «Con thuyền không bến».

Ba Hiếm lui cui với một cái gói nặng ở hiên sau, tiếng huyết sáo chói tai của hắn xé toang màn khuya. Hắn chỉ huyết sáo hai câu mở đầu :

Đêm qua thu sang cùng heo may

Đêm qua sương lam mờ trong mây...

— Có ời !

Mỹ Dung lập bập không ra hơi. Má Sáu xiết bàn tay giá lạnh vì sợ của cô cháu gái :

— Đề cô tính. Cháu xuống bếp đi.

— Có đừng cho họ nhậu nhẹt nữa.

— Có biết.

— Biết gì... hả có ?

— Biết thằng Chín Thọ nó dám làm ầu với cháu.

— Trời, cô không nhìn thấy, làm sao cô phân biệt được ai là Chín Thọ. Làm sao cô đoán nổi y định đốn mặt của nó ?

— Bằng mùi bồ hôi. Thằng Chín Thọ hơi nách không thể tả. Cô đã nghe cách thở của nó. Đản ông:

thở nhanh, thở chậm dễ nghe lắm, coát ời ! Nó là đũa thớ lỗ, bừa bãi, đêm nay chắc nó không tha cháu, nhưng cháu đừng ngại... Kia... thẳng đầu đảng sắp lên.

Mỹ Dung chạy vọt ra hàng hiên tối om. Trong gian nhà rộng chỉ còn một mình má Sáu. Dưới ánh đèn ồm o tóc bạc của má bạc thêm, những nếp nhăn của má nhăn thêm trên gương mặt bị thẳng năm tàn phá ác liệt. Cặp mắt của má vẫn nhìn thẳng vào một chấm nhỏ vô hình trong không gian mù mịt.

Đầu đảng Tư xâm-minh rón rén đứng lại, thò cổ vào nhìn má Sáu. Thấy má ngồi yên, hắn cười nửa miệng, rón rén quay đi. Hắn định nhìn hắn nhìn thấy má Sáu và má Sáu không nhìn thấy hắn.

Hắn lảm.

Người mù có thể nhìn thấy bằng tai, bằng mũi và bằng giác quan thứ sáu.